

Imigranci irlandzcy w przestrzeni miejskiej wiktoriańskiego Londynu

Streszczenie

Panujący w Irlandii w latach 40-tych XIX wieku Wielki Głód spowodował śmierć miliona osób i natychmiastową emigrację kolejnego miliona. Rozpoczął się proces opuszczania wyspy przez jej mieszkańców, głównie do Stanów Zjednoczonych oraz Anglii, Szkocji i Walii, który dotyczył kolejne pokolenia. Przez niemal cały XIX-wiek Irlandczycy stanowili w tych krajach najbardziej liczną mniejszość etniczną, odmienną kulturowo, religijnie i językowo. Niniejsza praca stanowi próbę napisania zbiorowej biografii imigrantów, którzy za swój nowy dom wybrali największą ówczesną metropolię światową – Londyn.

Ograniczenie spektrum tematycznego do jednego miasta wymusiło przyjęcie metodologii kładącej nacisk na zależności społeczne w specyficznej przestrzeni, jaką było XIX-wieczne miasto przemysłowe. Oprócz więc odtwarzania warunków socjalnych i ekonomicznych imigrantów autor stara się wskazać na mapie Londynu ich osiedla, a także w miarę możliwości zidentyfikować ich pochodzenie i miejsca, gdzie znajdowali pracę. Istotne pytania badawcze zrodziły się w kontekście metodologii tzw. antropologii historycznej, która kładzie nacisk na odtwarzanie rzeczywistości z perspektywy opisywanych osób. Jakie więc wrażenia zmysłowe towarzyszyły Irlandczykom w ciasnych dzielnicach robotniczych? Co sądzili o miejscu, w którym przyszło im żyć po opuszczeniu rodzinnego kraju? Jak w mieście wyznaczyli granice przestrzeni prywatnej i publicznej? Pytania te nieuchronnie prowadzą do pytania o zmieniającą się tożsamość zbiorową, dla której fundamentami stały się Kościół katolicki oraz ulica irlandzkiego osiedla – ten pierwszy umacniający ponadlokalną wspólnotę wszystkich Irlandczyków, ta druga będąca bezpieczną osłoną przed światem zewnętrznym, w którym Irlandczycy byli wyszydzani, bici i dyskryminowani.

Autor: Filip Walczyna